

לשם שלמים ולשם הפסח.

שהזבח נפסל בארבעה דברים:
 בשחיטה, ובקבול, ובהלוח, ובזריקה.
 § 1 1% 1% מכשיר בהלוח;
 שהיה § 1 1% אומר:
 אי אפשר שלא בשחיטה, ושלא בקבולה, ושלא בזריקה;
 אבל אפשר שלא בהלוח:
 שוחט בצד המזבח וזרק.
 § 1 3/4 1% אומר:
 המהלך במקום שהוא צריך להלך –
 המחשבה פוסלת;
 ובמקום שאין צריך להלך –
 אין המחשבה פוסלת.

2/3 כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן - כשרים,
 אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה,
 חוץ מן הפסח ומן החטאת:
 הפסח בזמנו, והחטאת בכל זמן.
 § 1 3/4 1% אומר: אף האשם:
 הפסח בזמנו, והחטאת והאשם בכל זמן.

אמר § 1 3/4 1%:
 החטאת באה על חטא, והאשם בא על חטא,
 מה החטאת פסולה שלא לשמה,
 אף האשם פסול שלא לשמו.

ב. § 1 1% אומר:
 הנשחטים לשם פסח ולשם חטאת - פסולים.

א. כל הזבחים שקבל דמן זר, אונו, טבול יום,
 מחסר בגדים, מחסר כפורים, שלא רחוק ידים ורגלים,
 ערל, טמא, יושב,
 עומד על גבי כלים, על גבי בהמה,
 על גבי רגלי חברו - פסול.
 קבל בשמאל - פסול.
 § 1 1% 1% מכשיר.
 נשפך על הרצפה ואספו - פסול.
 נתנו על גבי הכבש, שלא כנגד היסוד,
 נתן את הנתנין למטון - למעלן,
 ואת הנתנין למעלן - למטון,
 את הנתנים בפנים - בחוץ, ואת הנתנין בחוץ - בפנים;
 פסול ואין בו פרת.

§ 1 1% 1% אומר:
 שחטן לשם גבוה מהם - כשרין;
 לשם נמוך מהם - פסולין.
 כיצד?

קדשי קדשים ששחטן לשם קדשים קלים –
 פסולין,
 קדשים קלים ששחטן לשם קדשי קדשים –
 כשרין;
 הבכור והמעשר ששחטן לשם שלמים –
 כשרין,
 ושלמים ששחטן לשם בכור, לשם מעשר –
 פסולין.

ג. הפסח ששחטו בשחרית בארבעה עשר שלא לשמו -
 § 1 1% 1% מכשיר, כאלו נשחט בשל שה עשר.
 § 1 1% 1% פוסל, כאלו נשחט בין הערבבים.

ב. השוחט את הזבח לזרוק דמו בחוץ,
 או מקצת דמו בחוץ,
 להקטיר את אמוריו בחוץ, או מקצת אמוריו בחוץ,
 לאכול בשרו בחוץ, או פזית מבשרו בחוץ,
 או לאכול פזית מעור האליה בחוץ –
 פסול ואין בו פרת.

אמר § 1 1% 1%:
 מקבל אני מפי § 1 1% 1% 1% 1% 1%
 ביום שהושיבו רבי § 1 1% 1% 1% 1% 1% בישיבה,
 שכל הזבחים הנאכלים שנזבחו שלא לשמן - כשרים,
 אלא שלא עלו לבעלים משום חובה,
 חוץ מן הפסח ומן החטאת.
 ולא הוסיף § 1 1% 1% אלא העולה,
 ולא הודו לו § 1 1% 1% .

לזרוק דמו למחר, או מקצת דמו למחר,
 להקטיר אמוריו למחר, או מקצת אמוריו למחר,
 לאכול בשרו למחר, או פזית מבשרו למחר,
 או פזית מעור האליה למחר –
 פגול וחיבין עליו פרת.

ד. הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן,
 קבל, והלך, וזרק שלא לשמן,
 או לשמן ושלא לשמן, או שלא לשמן ולשמן -
 פסולים.
 כיצד לשמן ושלא לשמן?
 לשם פסח ולשם שלמים;
 שלא לשמן ולשמן?

ג. זה הכלל:
 כל השוחט, והמקבל, והמהלך, והזורק;
 לאכול דבר שדרפו לאכול, להקטיר דבר שדרפו להקטיר,
 חוץ למקומו - פסול ואין בו פרת;
 חוץ לזמנו - פגול וחיבין עליו פרת,
 ובלבד שיקרב המתיר כמצותו.

ד. כיצד קרב המתיר כמצותו?

שחט בשתיקה, קבל והלך וזרק חוץ לזמנו;
או ששחט חוץ לזמנו, קבל והלך וזרק בשתיקה;
או ששחט, קבל והלך וזרק חוץ לזמנו -
זה הוא שקרב המתיר כמצותו.

כיצד לא קרב המתיר כמצותו?

שחט חוץ למקומו, קבל והלך וזרק חוץ לזמנו;
או ששחט חוץ לזמנו, קבל והלך וזרק חוץ למקומו;
או ששחט, קבל והלך, וזרק חוץ למקומו.
הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן,
קבל והלך וזרק חוץ לזמנו;
או ששחט חוץ לזמנו, קבל והלך וזרק שלא לשמן;
או ששחט, קבל, והלך, וזרק שלא לשמן -
זה הוא שלא קרב המתיר כמצותו.

ה. לאכול פזית בחוץ וכזית למחר;
פזית למחר וכזית בחוץ;
פחצי זית בחוץ וכחצי זית למחר;
פחצי זית למחר וכחצי זית בחוץ -
פסול ואין בו כרת.

אמר $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ זה הכלל:

אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום -
פגול וחזבים עליו כרת;
ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן -
פסול ואין בו כרת.

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ אומרים:

זה וזה פסול ואין בו כרת.

לאכול פחצי זית ולהקטיר פחצי זית - כשר;
שאין אכילה והקטרה מצטרפין.

ואת הנתנין בחוץ - בפנים;
אם יש דם הנפש -
יחזר הכשר ויקבל.

ג. השוחט את הזבח
לאכול דבר שאין דרכו לאכול,
ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר -
כשר.

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ פוסל.
לאכול דבר שדרכו לאכול,
ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר, פחות מכזית -
כשר.
לאכול פחצי זית ולהקטיר פחצי זית - כשר;
שאין אכילה והקטרה מצטרפין.

ד. השוחט את הזבח

לאכול פזית מן העור, מן הרטב, מן הקיפה, מן האלל,
מן העצמות, מן הגידים, מן הטלפים, מן הקרניים,
חוץ לזמנו, או חוץ למקומו - כשר,
ואין חזבים עליהם משום פגול, ונותר, וטמא.

ה. השוחט את המקדשין לאכול שליל, או שליא, בחוץ -
לא פגל.

המולק תורין בפנים לאכול ביציהם בחוץ -
לא פגל.

חלב המקדשין וביצי תורין -
אין חזבין עליהן משום פגול, ונותר, וטמא.

ו. שחטו על מנת להניח את דמו, או את אמוריו, למחר,
או להוציאן לחוץ -

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ פוסל,
 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ מכשירין.

שחטו על מנת לתנו על גבי הכבש; שלא כנגד היסוד;
לתן את הנתנין למטה - למעלה;
ואת הנתנין למעלה - למטה;
את הנתנין בפנים - בחוץ;
ואת הנתנין בחוץ - בפנים;
שיאכלוהו טמאים; שיקריבוהו טמאים;
שיאכלוהו ערלים; שיקריבוהו ערלים;
לשבר עצמות הפסח ולאכול ממנו נא;
לערב דמו בדם פסולין -
כשר;

שאין המחשבה פוסלת אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו,
והפסח והחטאת שלא לשמן.

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$

א. $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ אומרים:

כל הנתנין על מזבח החיצון, שאם נתנו מתנה אחת -
כפר;

ובחטאת שתי מתנות.

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ אומרים:

אף חטאת שנתנה מתנה אחת - כפר;

לפיכך,

אם נתן את הראשונה כתקנה, ואת השנייה חוץ לזמנה -
כפר;

א. כל הפסולין ששחטו - שחיטתן כשרה;
שהשחיטה כשרה בזרים, בנשים, ובגבדים, ובטמאים,
אפלו בקדשי קדשים -
ובלבד שלא יהיו טמאים נוגעים בבשר.
לפיכך הם פוסלים במחשבה.

וכלן שקבלו את הדם חוץ לזמנו, וחוץ למקומו,
אם יש דם הנפש - יחזר הכשר ויקבל.

ב. קבל הכשר ונתן לפסול -
יחזיר לכשר.

קבל בימינו ונתן לשמאלו -
יחזיר לימינו.

קבל בכלי קדש ונתן בכלי חל -
יחזיר לכלי קדש.

נשפך מן הכלי על הרצפה ואספו - כשר.

נתנו על גבי הכבש, שלא כנגד היסוד,
נתן את הנתנין למטה - למעלה;
ואת הנתנים למעלה - למטה;
את הנתנים בפנים - בחוץ;

נתן את הראשונה חוץ לזמנה, ואת השניה חוץ למקומה - פגול וחיבין עליו כרת.

ב. כל הנתנין על מזבח הפנימי, שאם חסר אחת מן המתנות - לא כפר; לפיכך, אם נתן כלן כתקנו, ואחת שלא כתקנה - פסול ואין בו כרת.

ג. אלו דברים שאין חיבין עליהם משום פגול: הקמץ, והלבונה, והקטרת, ומנחת כהנים, ומנחת כהן משיח, ומנחת נסכים, והדם; והנסכים הבאים בפני עצמן; דברי $\frac{2}{3}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{3}$ אומרים: אף הבאים עם הבמה.

לג שמן של מצרע -

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{3}$ אומר:

אין חיבין עליו משום פגול.

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{3}$ אומר:

חיבין עליו משום פגול, שדם האשם מתירו; וכל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח - חיבין עליו משום פגול.

ד. העולה -

דמה מתיר את בשרה למזבח, ועורה לכהנים. עולת העוף - דמה מתיר את בשרה למזבח. חטאת העוף - דמה מתיר את בשרה לכהנים.

פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים -

דמן מתיר את אמוריהן לקרב.

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{3}$ אומר:

כל שאינו על מזבח החיצון כשילמים, אין חיבין עליו משום פגול.

ה. קדשי גוים -

אין חיבין עליהם משום פגול, נותר, וטמא.

והשוחטין בחוץ, פטור; דברי $\frac{2}{3}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{3}$ מחיב.

דברים שאין חיבים עליהם משום פגול,

חיבין עליהם משום נותר, משום טמא, חוץ מן הדם.

$\frac{1}{2}$ $\frac{1}{3}$ אומר: בדבר שדרכו להאכל,

אבל כגון העצים, והלבונה, והקטרת -

אין חיבין עליהם משום טמאה.

ו. לשם ששה דברים הזבח נזבח:

לשם זבח, לשם זובח, לשם השם, לשם אשים,

לשם ריח, לשם ניחוח;

והחטאת והאשם - לשם חטא.

אמר $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{3}$:

אף מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו - כשר,

שהוא תנאי בית דין;

שאין המחשבה הולכת אלא אחר העובד.

ה

א. איזהו מקומן של זבחים?

קדשי קדשים - שחיטתן בצפון.

פר ושעיר של יום הכפורים שחיטתן בצפון,

וקבול דמן בכלי שרת בצפון,

ודמן טעון הזזה על בין הבדים, ועל הפרכת,

ועל מזבח הזהב;

מתנה אחת מהן מעבבת.

שירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון.

אם לא נתן - לא עכב.

ב. פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים -

שחיטתן בצפון, וקבול דמן בכלי שרת בצפון,

ודמן טעון הזזה על הפרכת, ועל מזבח הזהב;

מתנה אחת מהן מעבבת.

שירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון;

אם לא נתן - לא עכב.

אלו נאלו נשרפין בבית הדשן.

ג. חטאות הצבור והיחיד -

אלו הן חטאות הצבור:

שעירי ראשי קדשים ושל מועדות -

שחיטתן בצפון, וקבול דמן בכלי שרת בצפון,

ודמן טעון ארבע מתנות על ארבע קרנות.

כיצד?

עלה בכבש, ופנה לסובב,

ובא לו לקרן דרומית מזרחית, מזרחית צפונית,

צפונית מערבית, מערבית דרומית.

שירי הדם היה שופך על יסוד דרומי.

ונאכלין לפניו מן הקלעים, לזכרי כהנה,

בכל מאכל, ליום ולילה עד חצות.

ד. העולה - קדשי קדשים -

שחיטתה בצפון, וקבול דמה בכלי שרת בצפון,

ודמה טעון שתי מתנות שהן ארבע,

וטעונה הפשט, ונתוח, וכליל לאשים.

ה. זבחי שלמי צבור ואשמות -

אלו הן אשמות:

אשם גזלות, אשם מעילות, אשם שפחה חרופה,

אשם נזיר, אשם מצרע, אשם תלוי -

שחיטתן בצפון, וקבול דמן בכלי שרת בצפון,

ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע,

ונאכלין לפניו מן הקלעים, לזכרי כהנה,

בכל מאכל, ליום ולילה עד חצות.

ו. התודה ואיל נזיר - קדשים קלים -

שחיטתן בכל מקום בעזרה,

ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע,

ונאכלין בכל העיר, לכל אדם, בכל מאכל,

ליום ולילה עד חצות.

המורם מהם - כיוצא בהם,

אלא שהמורם נאכל לכהנים, לנשיהם, ולבניהם,

ולעבדיהם.

ז. שלמים - קדשים קלים -

שחיטתן בכל מקום בעזרה,

ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע,

ונאכלין בכל העיר, לכל אדם, בכל מאכל,

לשני ימים ולילה אחד.

המורם מהם - כיוצא בהן,
אלא שהמורם נאכל לכהנים, ולגביהם,
ולעבדיהם.

ח. הבכור והמעשר והפסח - קדשים קלים -
שחיטתן בכל מקום בעזרה,
ודמן טעון מתנה אחת - ובלבד שיתן כנגד היסוד.
שנה באכילתן:

הבכור נאכל לכהנים, והמעשר לכל אדם,
ונאכלין בכל העיר, בכל מאכל, לשני ימים ולילה אחד;
הפסח אינו נאכל אלא בלילה,
ואינו נאכל אלא עד חצות,
ואינו נאכל אלא למנויו, ואינו נאכל אלא צלי.

§

א. קדשי קדשים ששחטן בראש המזבח -
אמר: $\text{שֶׁזֶה הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה לַיהוָה}$ כאלו נשחטו בצפון.
 $\text{שֶׁזֶה הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה לַיהוָה}$ אמר:
מחצי המזבח ולצפון - כצפון;
מחצי המזבח ולדרום - כדרום.

המנחות היו נקמצות בכל מקום בעזרה,
ונאכלין לפני מן הקלעים לזכרי כהנה, בכל מאכל,
ליום ולילה עד חצות.

ב. חטאת העוף היתה נעשית על קרן דרומית מערבית.
בכל מקום היתה כשרה, אלא זה היה מקומה.

וישל שיה דברים היתה אותה הקרן משמשת מלמטה,
וישל שיה מלמעלה:

מלמטה -
חטאת העוף, וההגשות, ושירי הדם;
מלמעלה -

נסוך המים והיין, ועולת העוף כשהיא רבה במזרח.

ג. כל העולים למזבח,
עולין דרך ימין, ומקיפין יורדין דרך שמאל,
חוץ מן העולה לשל שיה דברים אלו,
שהיו עולים, וחוזרים לעקב.

ד. חטאת העוף כיצד היתה נעשית?
היה מולק את ראשה ממול ערפה, ואינו מבדיל.
ומזה מדמה על קיר המזבח.
שירי הדם היה מתמצה על היסוד.
אין למזבח אלא דמה, וכלה לכהנים.

ה. עולת העוף כיצד היתה נעשית?
עלה בכבש, ופנה לסובב,
בא לו לקרן דרומית מזרחית,
היה מולק את ראשה ממול ערפה, ומבדיל.
וממצה את דמה על קיר המזבח.

נטל את הראש, והקיף בית מליקתו למזבח,
וספגו במלח, וזרקו על גבי האשים.
בא לו לגוף,

והסיר את המראה, ואת הנוצה,
ואת בני מעים היוצאים עמה,
והשליכן לבית הדשן.
שסע, ולא הבדיל;
ואם הבדיל - כשר.
וספגו במלח, וזרקו על גבי האשים.

ו. לא הסיר

לא את המראה, ולא את הנוצה,
ולא את בני מעים היוצאים עמה, ולא ספגו במלח;
כל ששנה בה מאחר שמצה את דמה - כשרה.
הבדיל בחטאת, ולא הבדיל בעולה - פסול.
מצה דם הראש, ולא מצה דם הגוף - פסולה.
מצה דם הגוף, ולא מצה דם הראש - כשרה.

ז. חטאת העוף שמלקה שלא לשמה,
מצה דמה שלא לשמה,
או לשמה ושלא לשמה, או שלא לשמה ולשמה -
פסולה.

עולת העוף - כשרה,
ובלבד שלא עלתה לבעלים.

אחד חטאת העוף, ואחד עולת העוף,
שמלקו ושמצה דמן,
לאכול דבר שדרכו לאכול, להקטיר דבר שדרכו להקטיר,
חוץ למקומו - פסול ואין בו פרת;
חוץ לזמנו - פגול וחיבין עליו פרת,
ובלבד שיקרב המתיר כמצותו.

כיצד קרב המתיר כמצותו:
מלק בשתיקה, ומצה הדם חוץ לזמנו;
או שמלק חוץ לזמנו, ומצה הדם בשתיקה;
או שמלק ומצה הדם חוץ לזמנו;
זה הוא שקרב המתיר כמצותו.

כיצד לא קרב המתיר כמצותו?
מלק חוץ למקומו, ומצה הדם חוץ לזמנו;
או שמלק חוץ לזמנו, ומצה הדם חוץ למקומו;
או שמלק, ומצה הדם חוץ למקומו.

חטאת העוף שמלקה שלא לשמה,
ומצה דמה חוץ לזמנה;
או שמלקה חוץ לזמנה, ומצה דמה שלא לשמה;
או שמלקה, ומצה דמה שלא לשמה;
זה הוא שלא קרב המתיר כמצותו.

לאכול פזית בחוץ וכזית למחר;
פזית למחר וכזית בחוץ;
כחצי זית בחוץ וכחצי זית למחר;
כחצי זית למחר וכחצי זית בחוץ -
פסול ואין בו פרת.

אמר $\text{שֶׁזֶה הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה לַיהוָה}$: זה הכלל:
אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום -
פגול וחיבין עליו פרת;
ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן -
פסול ואין בו פרת.
 $\text{שֶׁזֶה הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה לַיהוָה}$ אומרים:

זה וזה פסול ואין בו כרת.

תאמר בעולה ששנה את שמה בדבר שכלו התר?

לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית - כשר; שאין אכילה והקטרה מצטרפין.

ה. מלק בשמאל, או בלילה, שחט חלין בפנים, וקדשים בחוץ - אינן מטמאין בבית הבליעה. מלק בסכין,

מלק חלין בפנים וקדשים בחוץ, תורין שלא הגיע זמנו, ובני יונה שעבר זמנו, שיבש גפה, ושנסמית עינה, ושנקטעה רגלה - מטמא בבית הבליעה. זה הכלל:

כל שהיה פסולה בקדש - אינה מטמאה בבית הבליעה. לא היה פסולה בקדש - מטמאה בבית הבליעה.

וכל הפסולים שמלקו - מליקתן פסולה, ואינן מטמאות בבית הבליעה.

ו. מלק ונמצא טרפה -

שם $\frac{5}{3}$ אומר:

אינה מטמאה בבית הבליעה.

שם $\frac{5}{3}$ אומר: מטמאה בבית הבליעה.

אמר שם $\frac{5}{3}$:

מה אם נבלת בהמה, שהיא מטמאה במגע ובמשא, שחיטתה מטהרת את טרפתה מטמאתה -

נבלת העוף שאינה מטמאה במגע ובמשא,

אינו דין שתהא שחיטתה מטהרת את טרפתה מטמאתה?

מה מציינו בשחיטתה שהיא מכשרתה באכילה,

ומטהרת את טרפתה מטמאתה;

אף מליקתה שהיא מכשרתה באכילה,

תטהר את טרפתה מטמאתה.

שם י יוסי אומר:

דיה כנבלת בהמה -

שחיטתה מטהרתה, אבל לא מליקתה.

א. חטאת העוף שעשאה למטה, כמעשה חטאת לשם חטאת - כשרה;

כמעשה חטאת לשם עולה, כמעשה עולה לשם חטאת, כמעשה עולה לשם עולה - פסולה.

עשאה למעלה כמעשה כלם - פסולה.

ב. עולת העוף שעשאה למעלה,

כמעשה עולה לשם עולה - כשרה;

כמעשה עולה לשם חטאת - כשרה,

ובלבד שלא עלתה לבעלים;

כמעשה חטאת לשם עולה,

כמעשה חטאת לשם חטאת -

פסולה.

עשאה למטה כמעשה כלן - פסולה.

ג. וכלן אינן מטמאות בבית הבליעה, ומועלין בהן,

חוץ מחטאת העוף שעשאה למטה,

כמעשה חטאת לשם חטאת.

ד. עולת העוף שעשאה למטה,

כמעשה חטאת לשם חטאת -

שם $\frac{5}{3}$ אומר: מועלין בה.

שם $\frac{5}{3}$ אומר: אין מועלין בה.

אמר שם $\frac{5}{3}$:

מה אם חטאת שאין מועלין בה לשמה,

כששנה את שמה, מועלין בה - עולה שמועלין בה לשמה,

כששנה את שמה, אינו דין שימעלו בה?

אמר לו שם $\frac{5}{3}$: לא,

אם אמרת בחטאת ששנה את שמה לשם עולה,

שכן שנה את שמה לדבר שיש בו מעילה,

תאמר בעולה ששנה את שמה לשם חטאת,

שכן שנה את שמה לדבר שאין בו מעילה?

אמר לו שם $\frac{5}{3}$:

והרי קדשי קדשים ששחטן בדרום,

ושחטן לשם קדשים קלים יוכיחו,

שכן שנה את שמן לדבר שאין בו מעילה, ומועלין בהן;

אף אתה אל תתמה על העולה,

שאף על פי ששנה את שמה לדבר שאין בו מעילה,

שימעלו בה.

אמר לו שם $\frac{5}{3}$: לא,

אם אמרת בקדשי קדשים ששחטן בדרום,

ושחטן לשם קדשים קלים,

שכן שנה את שמן בדבר שיש בו אסור והתר,

א. כל הזבחים שנתערבו בחטאות המתות, או בשור הנסקל, אפלו אחד ברבוא - זמותו כלם.

נתערבו בשור שנועדה בו עברה:

או שהמית את האדם על פי עד אחד, או על פי הבעלים,

ברובע ובנרבע, ובמקצה, ובנועדה,

ובאתנו, ובמחיר, ובכלאים, ובטרפה, וביוצא דפן -

ירעו עד שיסתאבו,

וימכרו, ויביא בדמי היפה שבהן מאותו המין.

נתערב בחלין תמימים -

ימכרו החלין לצריכי אותו המין.

ב. קדשים בקדשים מין במינו -

זה יקרב לשם מי שהוא, וזה יקרב לשם מי שהוא.

קדשים בקדשים מין בשאינו מינו -

ירעו עד שיסתאבו, וימכרו,

וַיָּבִיֵא בְדַמִּי הַיָּפָה שְׂבָהּן מִמִּין זֶה,
וּבְדַמִּי הַיָּפָה שְׂבָהּן מִמִּין זֶה,
וַיִּפְסִיד הַמוֹתֵר מִבֵּיתוֹ.

נִתְעַרְבוּ בְּבָכוֹר וּבְמַעֲשֵׂר –
יָרְעוּ עַד שְׂסִתְאָבוּ, וַיֹּאכְלוּ כְּבָכוֹר וּכְמַעֲשֵׂר.
הַכֹּל יְכוֹלִין לְהִתְעַרֵב, חוּץ מִן הַחֲטָאֵת וּמִן הָאֲשָׁם.

ג. אֲשָׁם שֶׁנִּתְעַרַב בְּשִׁלְמִים – יָרְעוּ עַד שְׂסִתְאָבוּ.
אָמַר: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$ אֲמַר:
שְׁנֵיהֶם יִשְׁחֲטוּ בְּצִפּוֹן וַיֹּאכְלוּ כַּחֲמוֹר שְׂבָהּן.
אָמְרוּ לוֹ:
אֵין מִבֵּיאִין קִדְשִׁים לְבֵית הַפְּסוּל.

נִתְעַרְבוּ חֲתִיכוֹת בְּחֲתִיכוֹת:
קִדְשֵׁי קִדְשִׁים בְּקִדְשִׁים קְלִים,
הַנֹּאכְלִין לַיּוֹם אֶחָד בְּנֹאכְלִים לְשָׁנָיִם מִים –
יֹאכְלוּ כַּחֲמוֹר שְׂבָהּן.

ד. אַבְרֵי חֲטָאֵת שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּאַבְרֵי עוֹלָה –
אָמַר: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$ יִתֵּן לְמַעֲלֹן;
וְרוֹאֶה אֲנִי אֵת בֶּשֶׂר הַחֲטָאֵת מִלְּמַעֲלָן כְּאֵלוֹ הוּא עֲצִים.
אָמְרִים: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$
תֵּעֲבֵר צוֹרֶתֶן וַיֵּצֵא לְבֵית הַשְּׂרָפָה.

ה. אַבְרִין בְּאַבְרֵי בְּעֲלֵי מוֹמִין –
אָמַר: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$
אִם קָרַב רֹאשׁ אֶחָד מֵהֶן – יִקָּרְבוּ כָּל הַרְאָשִׁין,
כִּרְעוּ שֵׁל אֶחָד מֵהֶן – יִקָּרְבוּ כָּל הַכְּרָעִים;
אָמְרִים: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$
אִפְלוּ קָרְבוּ כָּלֶם, חוּץ מֵאֶחָד מֵהֶן –
יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרָפָה.

ו. דָּם שֶׁנִּתְעַרַב בְּמִים –
אִם יֵשׁ בּוֹ מִרְאָה דָּם כָּשֵׁר.
נִתְעַרַב בֵּינָן –
רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלוֹ הוּא מִים.
נִתְעַרַב בְּדָם בְּהֵמָה, אוֹ בְּדָם חַיָּה –
רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלוֹ הוּא מִים.

ז. נִתְעַרַב בְּדָם פְּסוּלִין – יִשְׁפֹךְ לְאֵמָה.
בְּדָם תְּמַצִּית – יִשְׁפֹךְ לְאֵמָה.
אָמַר: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$ מְכַשִּׁיר.
אִם לֹא נִמְלֵךְ, וְנִתֵּן – כָּשֵׁר.

ח. דָּם תְּמִימִים בְּדָם בְּעֲלֵי מוֹמִים –
יִשְׁפֹךְ לְאֵמָה.
כּוֹס בְּכּוֹסוֹת –
אָמַר: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$
קָרַב כּוֹס אֶחָד – יִקָּרְבוּ כָּל הַכּוֹסוֹת.
אָמְרִים: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$
אִפְלוּ קָרְבוּ כָּלֶם, חוּץ מֵאֶחָד מֵהֶן –
יִשְׁפֹךְ לְאֵמָה.

ט. הַנִּתְנִין לְמִטָּה שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּנִתְנִין לְמַעֲלָה –
אָמַר: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$ יִתֵּן לְמַעֲלָה –
וְרוֹאֶה אֲנִי אֵת הַתְּחִתּוֹנִים לְמַעֲלָה כְּאֵלוֹ הֵן מִים,
וַיִּחְזֹר וַיִּתֵּן לְמִטָּה.

אָמְרִים: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$ יִשְׁפְּכוּ לְאֵמָה.
וְאִם לֹא נִמְלֵךְ, וְנִתֵּן – כָּשֵׁר.

י. הַנִּתְנִין מִתְּנָה אַחַת שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּנִתְנִין בְּמִתְּנָה אַחַת –
יִנְתְּנוּ מִתְּנָה אַחַת.
מִתֵּן אַרְבַּע בְּמִתֵּן אַרְבַּע –
יִנְתְּנוּ בְּמִתֵּן אַרְבַּע.

מִתֵּן אַרְבַּע בְּמִתְּנָה אַחַת –
אָמַר: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$
יִנְתְּנוּ בְּמִתֵּן אַרְבַּע.
אָמַר: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$
יִנְתְּנוּ בְּמִתְּנָה אַחַת.

אָמַר לוֹ $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$:
וְהָרִי הוּא עוֹבֵר עַל (דְּבָרִים יג, א*) "בַּל תִּגְרַע"?
אָמַר לוֹ $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$:
וְהָרִי הוּא עוֹבֵר עַל (שִׁם*) "בַּל תּוֹסִיף"?
אָמַר לוֹ $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$:
לֹא נֹאמַר "בַּל תּוֹסִיף" אֶלָּא כִּשְׁהוּא בְּעֲצָמוֹ.
אָמַר לוֹ $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$:
לֹא נֹאמַר "בַּל תִּגְרַע" אֶלָּא כִּשְׁהוּא בְּעֲצָמוֹ.

וְעוֹד אָמַר $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$:
כְּשֶׁנִּתְתָּ – עֲבַרְתָּ עַל "בַּל תּוֹסִיף",
וְעִשִּׂיתָ מַעֲשֵׂה בִידְךָ;
וְכִשְׁלֹא נִתְתָּ – עֲבַרְתָּ עַל "בַּל תִּגְרַע",
וְלֹא עִשִּׂיתָ מַעֲשֵׂה בִידְךָ.

יא. הַנִּתְנִין בְּפָנִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ עִם הַנִּתְנִין בְּחוּץ –
יִשְׁפְּכוּ לְאֵמָה.
נִתֵּן בְּחוּץ וַיִּחְזֹר וְנִתֵּן בְּפָנִים – כָּשֵׁר.

בְּפָנִים וַיִּחְזֹר וְנִתֵּן בְּחוּץ –
אָמַר: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$ פּוֹסֵל,
מְכַשִּׁירִים.
שְׁהִיָּה $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$ אָמַר:
כָּל הַדָּמִים שֶׁנִּכְנְסוּ לְכַפֵּר בְּהִיכָל – פְּסוּלִין.
אָמְרִים: חֲטָאֵת בְּלִבָּד.
אָמַר: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$ אִף הָאֲשָׁם,
שֶׁנֹּאמַר (ויקרא ז, ז) "בְּחֲטָאֵת כְּאֲשָׁם".

יב. חֲטָאֵת שֶׁקָּבַל דָּמָה בְּשָׁנֵי כּוֹסוֹת:
יֵצֵא אֶחָד מֵהֶן לְחוּץ – הַפְּנִימִי כָּשֵׁר.

נִכְנַס אֶחָד מֵהֶן לְפָנִים –
אָמַר: $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$ מְכַשִּׁיר בְּחִיצוֹן; $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$ פּוֹסֵלִין.
אָמַר $\frac{5}{2} \frac{5}{3} \frac{5}{6}$:
מָה אִם בְּמִקוֹם שֶׁהִמְחִשְׁבָה פּוֹסֵלֵת – בְּחוּץ,
לֹא עָשָׂה אֵת הַמְּשֹׂאֵר כִּיּוֹצֵא;
מִקוֹם שֶׁאִין הִמְחִשְׁבָה פּוֹסֵלֵת – בְּפָנִים,
אֵינּוּ דִין שֶׁלֹּא נַעֲשֶׂה אֵת הַמְּשֹׂאֵר כְּנִכְנַס?

נְכַס לְכַפֵּר, אִף עַל פִּי שְׁלֹא כִפֵּר –
פְּסוּל; דְּבָרֵי 5:23 אֹמֵר: אֵלֶּיךָ יָשׁוּב
אֹמֵר: עַד שֶׁיִּכְפֹּר.
5:24 אֹמֵר:
אִם הַכֹּהֵן שׁוֹגֵג – כִּשֶׁר.

5:25 אֹמֵר: אֵלֶּיךָ יָשׁוּב
דוּחָה הִיָּה 2/3 אֶת בְּעָלֵי מוֹמִין מֵעַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ.
ד. כֶּשֶׁם שְׂאֵם עֵלוּ - לֹא יֵרְדוּ,
כִּן אִם יֵרְדוּ - לֹא יַעֲלוּ.

כָּל הַדָּמִים הַפְּסוּלִין שֶׁנִּתְּנוּ עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ –
לֹא הִרְצָה הַצִּיץ אֲלֵא עַל הַטְּמֵא,
שֶׁהַצִּיץ מִרְצָה עַל הַטְּמֵא, וְאִינוּ מִרְצָה עַל הַיּוֹצֵא.

וְכָלן שֶׁעָלוּ חַיִּים לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ - יֵרְדוּ.
עוֹלָה שֶׁעֲלֵתָה חַיָּה לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ - תֵּרֵד.
שְׁחִטָּה בְּרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ –
יִפְשִׁיט וַיִּנְתַּח בְּמִקְוָמָה.

ה. וְאֵלוּ אִם עֵלוּ - יֵרְדוּ:
בֶּשֶׂר קִדְשֵׁי קִדְשִׁים, וּבֶשֶׂר קִדְשִׁים קְלִים, וּמוֹתֵר הָעֶמֶר,
וְשֵׁתֵי הַלֶּחֶם, וְלֶחֶם הַפָּנִים, וְשִׁירֵי מִנְחוֹת, וְהַקְּטֹרֶת.

א. הַמִּזְבֵּחַ מְקַדֵּשׁ אֶת הָרְאוּי לוֹ.
5:26 אֹמֵר:
כָּל הָרְאוּי לְאֲשִׁים - אִם עָלָה לֹא יֵרֵד, שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא ו, ב)
"הוּא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל-הַמִּזְבֵּחַ"
מָה עוֹלָה שֶׁהִיא רְאוּיָה לְאֲשִׁים, אִם עֲלֵתָה - לֹא תֵרֵד,
אִף כִּל דְּבַר שֶׁהוּא רְאוּי לְאֲשִׁים, אִם עָלָה - לֹא יֵרֵד.
5:27 אֹמֵר:
כָּל הָרְאוּי לְמִזְבֵּחַ - אִם עָלָה לֹא יֵרֵד, שֶׁנֶּאֱמַר:
"הוּא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל-הַמִּזְבֵּחַ",
מָה עוֹלָה שֶׁהִיא רְאוּיָה לְמִזְבֵּחַ, אִם עֲלֵתָה - לֹא תֵרֵד,
אִף כִּל דְּבַר שֶׁהוּא רְאוּי לְמִזְבֵּחַ, אִם עָלָה - לֹא יֵרֵד.

הַצֶּמֶר שֶׁבְּרֹאשֵׁי כִבְשִׁים, וְהַשֶּׁעַר שֶׁבְּזִקְנֵי תִישִׁים,
וְהַעֲצָמוֹת, וְהַגִּידִים, וְהַקְּרָנִים, וְהַטְּלָפִים –
בְּזִמְנֵן שֶׁהֵן מַחֲבֵרִים - יַעֲלוּ, שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא א, ט)
"וְהַקְּטֹרֶת הַכֹּהֵן אֶת-הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַה".
פְּרִשׁוּ - לֹא יַעֲלוּ, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים יב, כז)
"וְעִשִּׂיתָ עֲלֵתֶיךָ הַבֶּשֶׂר וְהָדָם".

אִין בֵּין דְּבָרֵי 5:27 וְ 5:26 לְדְבָרֵי 5:26,
אֲלֵא הַדָּם וְהַנְּסֻכִים,
5:28 אֹמֵר: לֹא יֵרְדוּ,
5:29 אֹמֵר: יֵרְדוּ.

ו. וְכֹלָם שֶׁפָּקְעוּ מֵעַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ –
לֹא יִחְזִיר.
וְכֵן גַּחְלֵת שֶׁפָּקְעָה מֵעַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ.

אֲבָרִים שֶׁפָּקְעוּ מֵעַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ:
קֶדֶם לְחֻצוֹת –
יִחְזִיר, וּמוֹעֲלִין בָּהֶן;
לְאַחַר חֻצוֹת –
לֹא יִחְזִיר, וְאִין מוֹעֲלִין בָּהֶן.

5:30 אֹמֵר:

הַזֵּבַח כִּשֶׁר וְהַנְּסֻכִים פְּסוּלִים,
הַנְּסֻכִים כִּשֶׁרִין וְהַזֵּבַח פְּסוּל,
אֲפֹלוּ זֶה וְזֶה פְּסוּלִין –
הַזֵּבַח לֹא יֵרֵד, וְהַנְּסֻכִים יֵרְדוּ.

ז. כֶּשֶׁם שֶׁהַמִּזְבֵּחַ מְקַדֵּשׁ אֶת הָרְאוּי לוֹ,
כִּן הַכֶּבֶשׂ מְקַדֵּשׁ.
כֶּשֶׁם שֶׁהַמִּזְבֵּחַ וְהַכֶּבֶשׂ מְקַדְּשִׁין אֶת הָרְאוּי לָהֶן,
כִּן הַכֹּלִים מְקַדְּשִׁים:
כָּלִי הַלַּח מְקַדְּשִׁין אֶת הַלַּח,
וּמִדּוֹת הַיָּבֵשׁ מְקַדְּשׁוֹת אֶת הַיָּבֵשׁ.
אִין כָּלִי הַלַּח מְקַדְּשִׁין אֶת הַיָּבֵשׁ,
וְלֹא מִדּוֹת הַיָּבֵשׁ מְקַדְּשׁוֹת אֶת הַלַּח.

ב. וְאֵלוּ אִם עֵלוּ - לֹא יֵרְדוּ:
הָלוֹ, וְהַטְּמֵא, וְהַיּוֹצֵא,
וְהַנְּשַׁחֵט חוּץ לְזִמְנוֹ, וְחוּץ לְמִקְוָמוֹ,
וְשֶׁקֶבְלוּ פְּסוּלִים, וְזָרְקוּ אֶת דָּמוֹ.

כָּלִי הַקֶּדֶשׁ שֶׁנִּקְבּוּ:
אִם עוֹשִׂים הֵם מַעֲיִן מִלְּאֲכָתָן שֶׁהִיוּ עוֹשִׂין וְהֵם שְׁלָמִים -
מְקַדְּשִׁין;
וְאִם לֹאוּ - אִין מְקַדְּשִׁים.
וְכָלן אִין מְקַדְּשִׁים אֲלֵא בִקְדָשׁ.

5:31 אֹמֵר:

שֶׁנִּשְׁחָטָה בְּלֵילָה, שֶׁנִּשְׁפַךְ אֶת דָּמָה,
וְשִׁיבָה דָּמָה חוּץ לְקַלְעִים –
אִם עֲלֵתָה, תֵּרֵד.
5:32 אֹמֵר: לֹא תֵרֵד,
שֶׁהִיָּה 5:32 אֹמֵר:

כָּל שֶׁפְּסוּלוֹ בִקְדָשׁ - הַקֶּדֶשׁ מְקַבְּלוֹ,
לֹא הִיָּה פְּסוּלוֹ בִקְדָשׁ – אִין הַקֶּדֶשׁ מְקַבְּלוֹ.

א. כָּל הַתְּדִיר מַחֲבֵרוֹ - קוֹדֵם אֶת חֲבֵרוֹ:
הַתְּמִידִים קוֹדְמִין לְמוֹסָפִין,
מוֹסָפִי שֶׁבֶת קוֹדְמִין לְמוֹסָפִי רֹאשׁ חֹדֶשׁ,
מוֹסָפִי רֹאשׁ חֹדֶשׁ קוֹדְמִין לְמוֹסָפִי רֹאשׁ הַשָּׁנָה,
שֶׁנֶּאֱמַר (בַּמִּדְבָּר כח, כג)
"מִלְּבַד עֲלֵת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלֹת הַתְּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת-אֵלֶּה".

ג. אֵלוּ לֹא הִיָּה פְּסוּלוֹ בִקְדָשׁ:
הַרֹבֵעַ, וְהַנְּרֵבֵעַ, וְהַמְקַצָּה, וְהַנְּעֵבֵד,
וְהַאֲתָנוּ, וְהַמְחִיר, וְהַכְּלָאִים, וְהַטְּרָפָה, וְהַיּוֹצֵא דָפוֹ,
וּבְעָלֵי מוֹמִין.
5:33 אֹמֵר: מְכַשִּׁיר בְּבְעָלֵי מוֹמִין.

ב. וְכָל הַמִּקְדָּשׁ מִחִבְרוֹ - קוֹדֵם אֶת חִבְרוֹ:
דָּם חֲטָאת קוֹדֵם לְדָם עוֹלָה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵרָצָה.
אֲבָרֵי עוֹלָה קוֹדְמִין לְאֲמוּרֵי חֲטָאת,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן כְּלִיל לְאֲשִׁים.
חֲטָאת קוֹדְמַת לְאֲשִׁים,
מִפְּנֵי שֶׁדָּמָה נָתַן עַל אַרְבַּע קַרְנוֹת וְעַל הַיִּסוּד.
אֲשֵׁם קוֹדֵם לְתוֹדָה, וְלֹאִיל נְזִיר,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים.

2/3

אֵין אֶתָּה צָרִיךְ לְשֹׂאוֹל מֶה הוּא,
אֲלֵא: מוֹתֵר רִקִּיקֵי מִנְחוֹת כֹּהֲנִים, וּמִנְחַת כֹּהֵן הַמְּשִׁיחַ;
שְׂאִין מִתְּנֻדָּבִים שְׂמֹן.
§ 18 אֹמֵר: מִתְּנֻדָּבִים שְׂמֹן.

הַתוֹדָה וְאִיל נְזִיר קוֹדְמִין לְשִׁלְמִים,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן נֶאֱכָלִין לְיוֹם אֶחָד, וְטְעוּנִים לְחֵם.
שִׁלְמִים קוֹדְמִין לְבָכוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁהֵם טְעוּנִין מִתֵּן אַרְבַּע,
וְסִמְכָה, וְנִסְכִּים, וְתִנוּפֹת חֲזָה וְשׁוֹק.

ג. הַבָּכוֹר קוֹדֵם לְמַעֲשֵׂר,
מִפְּנֵי שֶׁקֹּדְשׁוֹ מֵרָחֵם, וְנֶאֱכָל לְכֹהֲנִים.
הַמַּעֲשֵׂר קוֹדֵם לְעוֹפוֹת,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא זָבַח,
וְיֵשׁ בּוֹ קֹדְשֵׁי קֹדְשִׁים: דָּמוֹ וְאֲמוּרָיו.

ד. הָעוֹפוֹת קוֹדְמִין לְמִנְחוֹת,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִיְנֵי דָמִים.
מִנְחַת חוּטָא קוֹדְמַת לְמִנְחַת נִדְבָה,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא בָּאָה עַל חֲטָא.
חֲטָאת הָעוֹף קוֹדְמַת לְעוֹלַת הָעוֹף.
וְכֵן בְּהַקְדָּשָׁה.

ה. כָּל הַחֲטָאוֹת שֶׁבַתוֹרָה קוֹדְמוֹת לְאֲשֻׁמוֹת,
חוּץ מֵאֲשֵׁם מִצְרַע, מִפְּנֵי שֶׁהוּא בָּא עַל יְדֵי הַכֹּשֵׁר.

כָּל הָאֲשֻׁמוֹת שֶׁבַתוֹרָה בָּאִים בְּנֵי שְׁתֵּים,
וּבְאִין בְּכֶסֶף שְׁקָלִים,
חוּץ מֵאֲשֵׁם נְזִיר וְאֲשֵׁם מִצְרַע,
שֶׁהֵן בָּאִין בְּנֵי שְׁנַתָּן וְאִינֹן בָּאִין בְּכֶסֶף שְׁקָלִים.

ו. כֶּשֶׁם שֶׁהֵן קוֹדְמִים בְּהַקְרָבָתָן, כֵּן הֵן קוֹדְמִין בְּאֲכִילָתָן.
שִׁלְמִים שֶׁל אֶמֶשׁ וְשִׁלְמִים שֶׁל הַיּוֹם -
שֶׁל אֶמֶשׁ קוֹדְמִין.

שִׁלְמִים שֶׁל אֶמֶשׁ וְחֲטָאת וְאֲשֵׁם שֶׁל הַיּוֹם -
שֶׁל אֶמֶשׁ קוֹדְמִין; דְּבָרֵי § 18
אֹמְרִים: § 19
הַחֲטָאת קוֹדְמַת, מִפְּנֵי שֶׁהִיא קֹדְשֵׁי קֹדְשִׁים.

ז. וּבְכֻלָּם - הַכֹּהֲנִים רִשְׁאִין לְשַׁנּוֹת בְּאֲכִילָתָן:
לְאֲכָלֵן צְלוּיִים, שְׁלוּקִים, וּמִבְשָׁלִים,
וְלִתֵּת לְתוֹכָן תְּבִלֵי חֲלִין, וְתְבִלֵי תְרוּמָה;
דְּבָרֵי § 19
אֹמֵר: § 20
לֹא יִתֵּן לְתוֹכּוֹ תְּבִלֵי תְרוּמָה,
שֶׁלֹּא יָבִיא אֶת הַתְּרוּמָה לְיַד פְּסוּל.

ח. אָמַר § 20
אִם רָאִיתָ שְׂמֹן שֶׁהוּא מִתְחַלֵּק בְּעִזָּרָה,
אֵין אֶתָּה צָרִיךְ לְשֹׂאוֹל: "מֶה הוּא",
אֲלֵא: מוֹתֵר רִקִּיקֵי מִנְחוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלֹג שְׂמֹן שֶׁל מִצְרַע.
אִם רָאִיתָ שְׂמֹן שֶׁהוּא נִתּוֹן עַל גְּבֵי הָאֲשִׁים,

א. דָּם חֲטָאת שְׁנַתּוֹ עַל הַבְּגָד -
הָרִי זֶה טְעוֹן כְּבוֹס.
אֵף עַל פִּי שְׂאִין הַכְּתוּב מִדְּבַר אֲלֵא בְּנֶאֱכָלוֹת,
שְׂנֹאֲמֵר (וּיקרא ו, יט) "בְּמִקּוֹם קֹדֶשׁ תֹּאכְלֵה" -
אֶחָד הַנֶּאֱכָלֵת וְאֶחָד הַפְּנִימִית טְעוּנוֹת כְּבוֹס,
שְׂנֹאֲמֵר (שֵׁם שֵׁם, יח) "תּוֹרַת הַחֲטָאת",
תּוֹרָה אַחַת לְכָל הַחֲטָאוֹת.

ב. חֲטָאת פְּסוּלָה - אֵין דָּמָה טְעוֹן כְּבוֹס,
בֵּין שֶׁהִיא לֵה שְׁעַת הַכֹּשֵׁר, בֵּין שֶׁלֹּא הִיא לֵה שְׁעַת הַכֹּשֵׁר.
אֵיזוֹ הִיא שֶׁהִיא לֵה שְׁעַת הַכֹּשֵׁר?
שְׁלֵנָה, שְׁנִטְמָאָה, וְשִׁיִּצָּאָה.
וְאֵיזוֹ הִיא שֶׁלֹּא הִיא לֵה שְׁעַת הַכֹּשֵׁר?
שְׁנִשְׁחַטָּה חוּץ לְזִמְנָה, וְחוּץ לְמִקּוּמָה,
וְשִׁקְבְּלוֹ פְּסוּלִין, וְזָרְקוּ אֶת דָּמָה.

ג. נִתְּנוּ מִן הַצִּנּוֹר עַל הַבְּגָד - אֵינוֹ טְעוֹן כְּבוֹס.
מִן הַקֶּרֶן וּמִן הַיִּסוּד - אֵינוֹ טְעוֹן כְּבוֹס.
נִשְׁפָּךְ עַל הַרְצָפָה וְאֶסְפוֹ - אֵינוֹ טְעוֹן כְּבוֹס.
אֵין טְעוֹן כְּבוֹס אֲלֵא הַדָּם שֶׁנִּתְקַבַּל בְּכִלֵי וְרָאוּי לְהִזְיָה.

נִתְּנוּ עַל הָעוֹר עַד שֶׁלֹּא הִפְשֵׁט - אֵינוֹ טְעוֹן כְּבוֹס.
מִשֶּׁהִפְשֵׁט - טְעוֹן כְּבוֹס;
דְּבָרֵי § 21
אֹמֵר: § 22
אֵף מִשֶּׁהִפְשֵׁט אֵינוֹ טְעוֹן כְּבוֹס.

אֵינוֹ טְעוֹן כְּבוֹס אֲלֵא מִקּוֹם הַדָּם,
וְדָבָר שֶׁהוּא רָאוּי לְקַבֵּל טְמָאָה, וְרָאוּי לְכַבּוֹס.

ד. אֶחָד הַבְּגָד וְאֶחָד הַשֶּׁק וְאֶחָד הָעוֹר -
טְעוּנוּיִן כְּבוֹס בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ.
וְשִׁבִירַת כָּלִי חֶרֶס בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ.
וּמְרִיקָה וְשִׁטְיָפָה בְּכִלֵי נֶחֱ שֶׁתֵּת בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ.
זֶה חֵמֵר בַּחֲטָאת מִקְדָּשֵׁי קֹדְשִׁים.

ה. בְּגָד שִׁיִּצָּא חוּץ לְקִלְעִים -
נִכְנָס, וּמִכְבָּסוֹ בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ.
נִטְמָא חוּץ לְקִלְעִים -
קוֹרְעוֹ, וְנִכְנָס, וּמִכְבָּסוֹ בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ.

כָּלִי חֶרֶס שִׁיִּצָּא חוּץ לְקִלְעִים -
נִכְנָס וְשׁוֹבְרוֹ בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ.
נִטְמָא חוּץ לְקִלְעִים -
נֹקְבוֹ, וְנִכְנָס וְשׁוֹבְרוֹ בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ.

ו. כָּלִי נֶחֱ שִׁיִּצָּא חוּץ לְקִלְעִים -
נִכְנָס, וּמוֹרְקוֹ וְשׁוֹטְפוֹ בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ.

נטמא חוץ לקלעים - פוחתו, ונכנס ומורקו ושטפו במקום קדוש.

אחד עולת האיש ואחד עולת האשה - עורותיהן לכהנים.

ז

אחד שבשל בו ואחד שערה לתוכו רותח, אחד קדשי קדשים ואחד קדשים קלים - טעונין מריקה ושטיפה.

ג. עורות קדשים קלים לבעלים, ועורות קדשי קדשים לכהנים; קל וחמר!

אמר: § 1 % 1 - קדשים קלים אינן טעונין מריקה ושטיפה.

מה אם עולה שלא זכו בבשרה, זכו בעורה - קדשי קדשים שזכו בבשרן, אינו דין שיזכו בעורן? אין "מזבח יוכיח" - שאין לו עור מכל מקום.

אמר: § 1 % 1 - אם בשל בו מתחלת הרגל - יבשל בו את כל הרגל. אמרים: עד זמן אכילה.

ד. כל הקדשים שארע בהם פסול קדם להפשטן - אין עורותיהם לכהנים; לאחר הפשטן - עורותיהם לכהנים.

מריקה ושטיפה: מריקה - כמריקת הכוס, ושטיפה - כשטיפת הכוס. מריקה בחמין ושטיפה בצונן.

והשפוד והאספלה מגעילן בחמין.

אמר § 1 % 1 : מימי לא ראיתי עור יוצא לבית השרפה.

אמר § 1 % 1 : מדבריו למדנו, שהמפשיט את הבכור ונמצא טרפה, שיאותו הכהנים בעורו. אמרים: אין "לא ראינו" ראיה, אלא יוצא לבית השרפה.

ח. בשל בו קדשים וחליו, או קדשי קדשים וקדשים קלים, אם יש בהן גנותן טעם - הרי הקלים נאכלין בחמורין, ואינן טעונין מריקה ושטיפה, ואינם פוסלין במגע. רקיק שנגע ברקיק, וחתיכה בחתיכה - לא כל הרקיק ולא כל החתיכות אסורין, אינו אסור אלא מקום שבלע.

ה. פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים: בזמן שהם נשרפין כמצותן - נשרפין בבית הדשן, ומטמאין בגדים; ואם אינן נשרפין כמצותן - נשרפין בבית הבירה, ואינם מטמאין בגדים.

ו. היו סובלין אותם במוטות. יצאו הראשונים חוץ לחומת העזרה, והאחרונים לא יצאו - הראשונים מטמאין בגדים, והאחרונים אינן מטמאין בגדים עד שיצאו. יצאו אלו ואלו - אלו מטמאין בגדים.

א. טבול יום ומחסר כפורים - אינן חולקים בקדשים לאכול לערב. אוגן - נוגע, ואינו מקריב, ואינו חולק לאכול לערב.

אמר: § 1 % 1 - אלו מטמאין בגדים. אלו ואלו אינן מטמאין בגדים, עד שיצת האור ברבן. נתך הבשר - אין השורף מטמא בגדים.

בעלי מומין, בין בעלי מומין קבועין, בין בעלי מומין עוברין - חולקין ואוכלין, אבל לא מקריבין.

וכל שאינו ראוי לעבודה - אינו חולק בבשר. וכל שאין לו בבשר - אין לו בעורות. אפלו טמא בשעת זריקת דמים, וטהור בשעת הקטר חלבים - אינו חולק בבשר, שנאמר (ויקרא ז, לג) "המקריב את-דם השלמים ואת-החלב מבני אהרן, לו תהיה שוק הימין למנה".

א. השוחט והמעלה בחוץ - חייב על השחיטה וחייב על העליה.

ב. כל שלא זכה המזבח בבשרה - לא זכו הכהנים בעורה, שנאמר (ויקרא ז, ח) "עלת איש", - עולה שעלתה לאיש. עולה שנשחטה שלא לשמה, אף על פי שלא עלתה לבעלים - עורה לכהנים.

אמר: § 1 % 1 - שחט בפנים והעלה בחוץ - חייב. שחט בחוץ והעלה בחוץ - פטור, שלא העלה בחוץ אלא דבר פסול. אמרו לו: אף השוחט בפנים ומעלה בחוץ, כיון שהוציאו פסלו.

ב. טמא שאכל,

בין קדש טמא ובין קדש טהור - ח'ב.

§ 1/4 אומר:

טמא שאכל טהור - ח'ב,

וטמא שאכל טמא - פטור,

שלא אכל אלא דבר טמא.

אמרו לו:

אף טמא שאכל טהור, כ'נן שנגע בו, טמאהו.

וטהור שאכל טמא - פטור,

שאינו ח'ב אלא על טמאת הגוף.

ג. חמר בשחיטה מב'עליה, ובעליה מב'שחיטה.

חמר בשחיטה:

שהשוחט לה'דיוט - ח'ב, והמעלה לה'דיוט - פטור.

חמר בעליה:

שנים שאחזו בסכין ושחטו - פטורים,

אחזו באבר והעלוהו - ח'בין.

העלה, וחזר והעלה, וחזר והעלה -

ח'ב על כל עליה ועליה;

דברי § 1/4 אומר:

אינו ח'ב אלא אחת;

ואינו ח'ב עד שיעלה לראש המזבח.

§ 1/4 אומר:

אפלו העלה על הסלע, או על האבן - ח'ב.

ד. אחד קדשים כשרין,

ואחד קדשים פסולין שהיה פסולן בקדש, והקריבן בחוץ -

ח'ב.

המעלה כזית מן העולה ומן האמורין בחוץ -

ח'ב.

הקמץ, והלבונה, והקטרות,

ומנחת כהנים, ומנחת כהן המשיח, ומנחת נסכין,

שהקריב מאחד מהן כזית בחוץ - ח'ב.

§ 1/4 פוטר עד שיקריב את כלו.

וכלם שהקריבן בפנים,

ושיר בהן כזית, והקריבן בחוץ - ח'ב.

וכלם שחסרו כל שהו, והקריבן בחוץ - פטור.

ה. המקריב קדשים ואמוריהם בחוץ - ח'ב.

מנחה שלא נקמצה והקריבה בחוץ - פטור.

קמצה, וחזר קמצה לתוכה, והקריבה בחוץ - ח'ב.

ו. הקמץ והלבונה שהקריב את אחד מהן בחוץ -

ח'ב.

§ 1/4 פוטר עד שיקריב את השני.

אחד בפנים ואחד בחוץ - ח'ב.

שני בזפי לבונה שהקריב את אחד מהן בחוץ -

ח'ב.

§ 1/4 פוטר עד שיקריב את השני.

אחד בפנים ואחד בחוץ - ח'ב.

הזרק מקצת דמים בחוץ - ח'ב.

§ 1/4 אומר:

אף המנסך מי חג בחג בחוץ - ח'ב.

§ 1/4 אומר:

שירי הדם שהקריבן בחוץ - ח'ב.

ז. המולק את העוף בפנים והעלה בחוץ - ח'ב.

מלק בחוץ והעלה בחוץ - פטור.

השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ - פטור.

שחט בחוץ והעלה בחוץ - ח'ב.

נמצא דרך הכשרו מבפנים - פטורו בחוץ;

דרך הכשרו בחוץ - פטורו בפנים.

§ 1/4 אומר:

כל שחיבין עליו בחוץ -

חיבין על כ'וצא בו בפנים שהעלהו בחוץ;

חוץ מן השוחט בפנים ומעלה בחוץ.

ח. החטאת שקבל דמה בכוס אחד:

נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים, בפנים וחזר ונתן בחוץ -

ח'ב,

שכלו ראוי לבא בפנים.

קבל דמה בשני כוסות:

נתן שניהם בפנים - פטור;

שניהם בחוץ - ח'ב;

אחד בפנים ואחד בחוץ - פטור;

אחד בחוץ ואחד בפנים -

ח'ב על החיצון, והפנימי מכפר.

למה הדבר דומה?

למפריש חטאתו ואבדה, והפריש אחרת תחתיה,

ואחר כך נמצאת הראשונה, והרי שתיהן עומדות:

שחט שתיהן בפנים - פטור;

שחט שתיהן בחוץ - ח'ב;

אחת בפנים ואחת בחוץ - פטור;

אחת בחוץ ואחת בפנים -

ח'ב על החיצונה, והפנימית מכפרת.

כשם שדמה פוטר את בשרה,

כך הוא פוטר את בשר ח'ברתה.

א -

א. פרת חטאת ששרפה חוץ מגתה,

וכן שעיר המשתלח שהקריבו בחוץ -

פטור, שנגמר (ויקרא יז, ד)

"ואל-פתח אהל מועד לא הביאו" -

כל שאינו ראוי לבא אל פתח אהל מועד, אין חיבין עליו.

ב. הרובע, והנרבע, והמקצה, והנעבד,

והאתנו, והמחיר, והכלאים, והטרפה,

ויוצא דפו, שהקריבן בחוץ -

פטור, שנגמר (שם):

"לפני משכן ה'" -

כל שאינו ראוי לפני משכן ה', אין חיבין עליו.

בעלי מומין,
בין בעלי מומין קבועים, בין בעלי מומין עוברים,
שהקריבן בחוץ - פטור.
§ 1 % אומר:
בעלי מומין קבועין - פטור,
ובעלי מומין עוברים - עוברין בלא תעשה.

תורים שלא הגיע זמן, ובגוי יונה שעבר זמן,
שהקריבן בחוץ - פטור.
§ 1 % אומר:
בגוי יונה שעבר זמן - פטור,
ותורים שלא הגיע זמן - בלא תעשה.
אותו ואת בנו ומחסר זמן - פטור.
§ 1 % אומר:
הרי זה בלא תעשה;
שהיה § 1 % אומר:
כל שהוא ראוי לביא לאחר זמן -
הרי זה בלא תעשה, ואין בו כרת.
§ 1 % אומר:
כל שאין בו כרת - אין בו בלא תעשה.

ג. מחסר זמן - בין בגופו, בין בבטן.
איזה הוא מחסר זמן בבטן?
הזב, והזבה, ויולדת, ומצרע,
שהקריבו חטאתם ואשמים בחוץ - פטורין;
עולותיהן ושלמיהן בחוץ - חייבין.

המעלה מבשר חטאת, מבשר אשם,
מבשר קדשי קדשים, מבשר קדשים קלים,
ומותר העמר, ושתי הלחם, ולחם הפנים, ושירי מנחות,
היוצק, הבולל, הפותת, המולח, המניף, המגיש,
המסדר את השלחן, והמטיב את הנרות,
והקומץ, והמקבל דמים בחוץ - פטור.

אין חייבין עליו
לא משום זרות, ולא משום טמאה,
ולא משום מחסר בגדים,
ולא משום רחוץ ידים ורגלים.

ד. עד שלא הוקם המשכן,
היו הבמות מתרות, ועבודה בבכורות.
משהוקם המשכן,
נאסרו הבמות, ועבודה בכהנים.
קדשי קדשים נאכלים לפני מן הקלעים,
קדשים קלים בכל מחנה ישראל.

ה. באו לגלגל, התרו הבמות;
קדשי קדשים נאכלים לפני מן הקלעים,
קדשים קלים בכל מקום.

ו. באו לשיל ה, נאסרו הבמות -
לא היה שם תקרה,
אלא בית של אבנים מלמטון, ויריעות מלמעלן,
והיא היתה "מניחה" (דברים, יב, ט).

קדשי קדשים נאכלים לפני מן הקלעים,
קדשים קלים ומעשר שני - בכל הרואה.

ז. באו לנוב ולגבעון התרו הבמות:
קדשי קדשים נאכלים לפני מן הקלעים,
קדשים קלים - בכל ערי ישראל.

ח. באו לירושלים נאסרו הבמות,
ולא היה להם עוד התר, והיא היתה "נחלה" (שם).
קדשי קדשים נאכלים לפני מן הקלעים,
קדשים קלים ומעשר שני - לפני מן החומה.

ט. כל הקדשים שהקדישן בשעת אסור במות,
והקריבן בשעת אסור במות בחוץ -
הרי אלו בעשה ולא תעשה, וחייבין עליהן כרת.

הקדישן בשעת התר במות, והקריבן בשעת אסור במות -
הרי אלו בעשה ולא תעשה, ואין חייבין עליהן כרת.

הקדישן בשעת אסור במות, והקריבן בשעת התר במות -
הרי אלו בעשה, ואין בהם בלא תעשה.

י. אלו קדשים קרבים במשכן:
קדשים שהקדישו למשכן;
קרבתות הצבור קרבין במשכן, וקרבתות היחיד בקמה.
קרבתות היחיד שהקדישו למשכן - יקרבו במשכן;
ואם הקריבן בקמה - פטור.

מה בין במת יחיד לבמת צבור?
סמיכה, ושחיטת צפון, ומתן סביב;

ותנופה, והגשה;
§ 1 אומר: אין מנחה בקמה.

וכהון, ובגדי שרת, וכלי שרת,
וריח ניחוח, ומחצה בדמים, ורחוץ ידים ורגלים.

אבל הזמן, והנותר, והטמא -
שזין בזה ובזה.

1/4, 1/2, x, 0